

Para
VISIE.

Op reis!
Special.

De maan

Raadsels van een mysterieus hemellichaam

Sinds mensenheugenis is de maan een mysterie. Hoewel het hemellichaam als een satelliet in een baan rond de aarde draait en zelf geen licht geeft, creëert de door de zon beschenen bol toch een lichtpunt in de duisternis. Onze kalender is erop gebaseerd, de maan is verantwoordelijk voor de getijden en er is behoorlijk wat magie bedreven bij specifieke maanstanden. De mensheid brengt goden en mythologische wezens in verband met dit object, waarvan we de aanwezigheid tegenwoordig voor lief nemen. Toch zijn er best wat rare zaken over de maan te vertellen, die niet alleen vragen oproepen bij complotdenkers...

Tekst: Monique Hendriks

In 1969 vond de Apollo-11 missie plaats, maanlander *Eagle* landde op 20 juli op de maan. Neil Armstrong plaatste als eerste een voet op het oppervlak en zei dat dit weliswaar voor een man een kleine stap was, maar een enorme sprong voor de mensheid. Er was een *Space Race* gaande tussen de Verenigde Staten en Rusland, die de Amerikanen wonnen. Niet alleen complotdenkers, maar ook verschillende deskundigen beweerden later dat de maanlanding hartstikke nep was en in een studio was gefilmd. Was men er wel geweest, maar toonde NASA niet de echte beelden? Keek de hele wereld naar een reservefilm die vervaardigd was om informatie aan het oog van het gewone volk te onttrekken? Betrof het hier één grote farce? Er verschenen diverse boeken, zoals *We never went to the moon* (1976) waarin marine officier Bill Kaysing vermeldde dat de kans op een succesvolle bemande landing 0.0017% was. En in *Lumières sur la Lune* (2000) was Philippe Lheureux van mening dat astronauten weliswaar op de maan waren geland, maar dat de wetenschappelijke kennis die daaruit voortvloeide verborgen werd met nepfoto's.

Volksverlakkerij?

Velen zijn het erover eens: de eerste maanlanding was een *scam*, pure volksverlakkerij! In de jaren negentig werd je op alternatieve bijeenkomsten om de oren geslagen met allerlei feiten. Want hoe kan er een schoenafdruk op het maanoppervlak gefotografeerd worden, terwijl er daar geen zwaartekracht is zoals hier? Hoe kan in godsnaam een vlag wapperen op een plek waar geen wind waait? Wie kan de inconsistente schaduwen verklaren? Was het niet goed te duiden object dat weerspiegeld werd op een helm van een astronaut een studiospot? De fameuze regisseur Stanley Kubrick wordt opvallend vaak genoemd in dit verband, hij zou de maanlanding gefilmd hebben in Hollywood. Ook na andere missies doken er vragen op. Gedurende de Apollo-15 missie zijn er twee foto's genomen die een andere voorgrond hebben, maar exact dezelfde heuvelachtige achtergrond tonen. Hoe groot is die kans wanneer de foto's vanuit twee verschillende stations geschoten zijn? Tijdens de Apollo-16 missie (16 april 1972) werd er een steen gefotografeerd met daarop duidelijk de letter C. De C op deze *C-Rock* is later weggeblurd. Het zou het resultaat zijn van een haar op het negatief, de afdruk of de scan. En dat laatste is dan ook weer zo'n voorbeeldverklaring die toch niet iedereen voor zoete koek slikt...

Maanstenen

Naar het schijnt zijn er in totaal zes keer mensen op de maan geland. Telkens zijn er maanstenen meegenomen, die per post over de hele wereld verzonden werden. Rusland en de Verenigde Staten ruilden hun verzamelde maanstenen met elkaar in die tijd. De kristallen in de stenen zouden zich 3,4 miljard jaar geleden hebben gevormd, volgens de uit Washington afkomstige ruimtedeskundige Gerald Wasserburg. De Russische ruimteonderzoeker Alexander Winogradow zei in 1971 dat de stenen net zo oud zijn als de aarde en inmiddels blijkt dat ze mogelijk nog ouder zijn. De in 1970 door de Russische Loena 16 naar de aarde gebrachte stenen zijn donkerblauw van kleur. In totaal bevindt zich ongeveer vierhonderd kilo maansteen op de aarde en maansteenonderzoekers zijn van mening dat de stenen niet hetzelfde zijn als die van aardse afkomst. Je zou denken dat men zuinig omgaat met zulk schaars op aarde aanwezig materiaal, maar niets is minder waar. Regelmatig wordt er gerapporteerd over verdwenen en gestolen maanstenen. En dan zijn er ook nog neppers in omloop. Politicus Willem Drees (1886-1988) kreeg in 1969 van een Amerikaanse ambassadeur een maansteen, die later aan het Rijksmuseum is geschonken. Het museum verzekerde de steen voor honderdduizend gulden. In 2009 kwam aan het licht dat het een versteend stukje hout betrof. Was Drees voor de gek gehouden? Of blijkt hieruit dat men helemaal niet op de maan is geweest? Misschien zijn er zoveel stenen kwijtgeraakt opdat er geen goed onderzoek naar kan worden gedaan? Is dat dan ook een reden waarom de originele opnames van de Apollo-11 missie zoek zijn?

De maan rinkelt als een bel

Mysterieus zijn ook de verklaringen over het gerinkel van de maan. Tussen 1972 en 1977 zijn er maanbevingen metende seismometers op het maanoppervlak geïnstalleerd. Tijdens sommige maanbevingen rinkelt de maan als een bel, liet NASA op 15 maart 2006 op haar website weten. In *NASA's Unexplained Files*, uitgezonden door *Science Channel*, kwam naar voren dat men expres tijdens de Apollo-12 missie een botsing op de maan teweegbracht met een maanmodule in de buurt van een seismometer om de impact te meten. De module sloeg een krater van zo'n tien meter doorsnee. Peter Schultz verklaart in de uitzending dat de maan rinkelde als een bel, gerinkel dat maar niet stopte en zo'n 55 minuten aanhield. Bekend is ook dat door de impact van de inslag van de raketbooster van de Apollo-13, die overeenkomt met de kracht van 11 ton TNT, de maan maar liefst drie uur en twintig minuten schudde. Steeds als de maan geraakt wordt, rinkelt deze volgens NASA als een bel of gong. Hieruit vloeit de veronderstelling voort dat de maan weleens hol zou kunnen zijn, een gedachte die nieuwe theorieën ontsluit. De Britse H.G. Wells had dat idee in 1901 al geopperd in zijn sciencefictionroman *First man in the moon* en beschrijft daarin een ondergrondse samenleving op de maan. In oktober 2017 ontdekten de Japanners middels ruimtesonde *Selene* een enorme maangrot van vijftig kilometer lang en honderd meter breed, waardoor speculaties over ondergrondse maankolonisatie weer opblaaien.

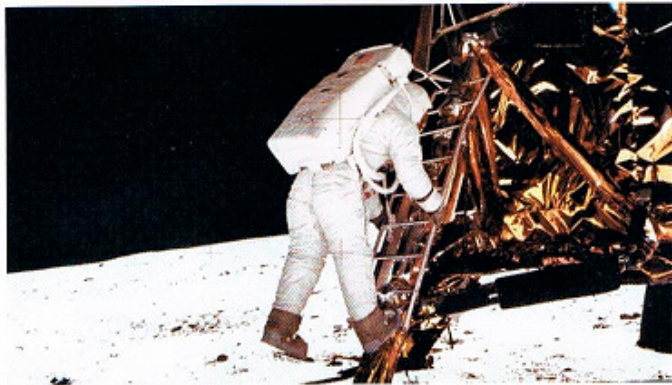
Beïnvloeding door buitenaardse intelligenties

Tijdens de zeven uur durende lezing die David Icke gaf, getiteld *Human Race Get Off Your Knees: The Lion sleeps no more*, naar aanleiding van zijn gelijknamige boek uit 2010, verduidelijkt Icke zijn gedachte dat de maan een uitvinding is van entiteiten met intellectuele, technologische kennis. Hij kreeg dit inzicht toen een energieveld rondom hem neerdaalde en hij zich gewaar werd dat de maan geen natuurlijk hemellichaam is. Vanaf dat moment stuitte hij op allerlei theorieën die zijn veronderstelling bevestigen, zoals het boek *Who built the Moon?* (2005) van Alan Butler. Icke is van mening dat de maan een uitgeholde planetoïde is die gebruikt wordt om onze planeet te beïnvloeden, hetgeen gedurende de geschiedenis resulteerde in zondvloeden en aardse omwentelingen. Niet alleen op materieel vlak zou de maan benut worden als een sturende kracht, maar deze energetische constructie in het metafysische universum zou ook onze mogelijkheden van oneindig bewustzijn inperken, met tot gevolg dat de mens zelf, gedurende de aardse geschiedenis, ook compleet veranderde. Icke refereert aan Zulu-legendes waarin men spreekt over een ei dat door wezens met een vissenhuid was gestolen van een draak en naar de aardse hemel werd gerold. Deze *waterbroeders* lepelden het eigeel op en veroorzaakten daarna met de eierschil rampzalige gebeurtenissen op de aarde, waarbij het ei mogelijk een metafoor is voor de maan. Gebruikten deze aliens de maan als een beïnvloedend instrument? De gedachte dat de maan gecreëerd is door een buitenaardse interventie, is niet nieuw. In 1970 publiceerden Michael Vasin en Alexander Shcherbakov in het Russische tijdschrift *Sputnik* een artikel waarin ze ook de vraag stelden of de maan een creatie is van een buitenaardse intelligentie.

Vreemde lichten in een krater

Ik herinner me nog dat ik met een groepje in 1994 de Philips sterrenwacht in Eindhoven bezocht, waar toen een film over de maan werd getoond. Er waren tijdens een missie 'maanlichten' gefilmd, lichtjes die uit een krater kwamen. Toen ik de deskundigen daarover vragen stelde, werd me de mond gesnoerd. Dat waren gewoon lichten, *klaar!* Tijdens mijn recente zoektocht naar meer informatie over deze lichtjes, stuitte ik wederom op een *NASA Unexplained File*. Jack Schmitt, astronaut op de

Apollo-17 missie, omschreef namelijk ook lichten nabij het maanoppervlak. Op opnames is een constellatie te zien van drie blauwe lichten die NASA wijt aan een reflectie, maar niet officieel kan verklaren. Iedere Apollo-astronaut zou gedurende maanlandingen vreemde witte, blauwe of gele lichtflitsen hebben gezien, meldde de Engelse krant *The Mirror* op 22-11-2016. NASA dacht dat het te maken had met door energie van de zon geladen partikels, zogeheten *cosmic rays*. Nick Pope, de Britse defensie-analist, geeft aan dat NASA het wijt aan interactie die betrekking heeft op optische zenuwen die in verbinding staan met de hersenen. Men deed een experiment met de astronauten om dit effect na te bootsen en gaf ze een box op het hoofd, een *Alfmed* (Apollo Light Flash Moving Emulsion Detector), die er voor een leek uitziet als een helm bekleed met een speciale film laag. Het beeld werd donker en de astronauten zagen lichtjes en lichtclusters zodra het apparaat werd bediend. Mysterie verklaard. Of toch niet? In *Other Tongues-Other Flesh* (1953) beschrijft George Hunt Williamson, een pionier op het gebied van de Ufologie, dat astronomen vele jaren de maan hebben geobserveerd. Hij benoemt Sir John Herschel die, tweehonderd jaar voor de publicatie van het boek, tijdens een verduistering een dozijn zeer felle lichten op de maan zag verschijnen. Eerst dacht hij dat het actieve vulkanen waren, maar het bracht hem in verwarring te zien dat sommige lichten ook *boven* de maan verschenen. Williamson vermeldt ook dat er in een krater in het noordwesten van de voorkant van de maan, die de naam Aristarchus draagt, al gedurende honderden jaren frequent een helder licht wordt gezien. Bij Aristarchus, maar ook bij een gebied genaamd Exodus, vertonen zich soms lange lijnen van licht, die lijken op lichtkabels of een lichtgevende muur, maar worden ook kleine bewegende lichtjes waargenomen. Op de Mare Crisium, de benaming voor een donkere plek op de maan, tonen zich iedere zoveel tijd een aantal stippen en strepen van licht. Messier, een dubbele inslagkrater, toont soms een donkere band met witte luchtpunten. Bij inslagkrater Plato zijn strengen van licht waargenomen en in 1869 verschenen er zelfs dertig lichten op de kratervloer die zich groepeerden alsof ze een lichtsinfonie lieten ontstaan middels bewegingen. Sommige lichten bewogen simultaan, andere groepjes vervaagden tot een zachte gloed. De *Royal Society* begon op dat moment de observaties vast te leggen. In totaal rapporteerden zij 1600 observaties en heeft men 37 afbeeldingen van lichtfluctuaties getekend. Dus wat nou, geen lichten op de maan?! >

Maanmannetjes

Williamson tekende nog meer interessante wetenswaardigheden op. Zo zag Dr. F.B. Harris op 27 januari 1912 een 'intens zwart object' bij de maan vliegen, dat hij qua formaat schatte op vijftig tot tweehonderdvijftig mijl. Karl G. Jansky, van de *Bell Telephone Laboratories*, detecteerde radiosignalen die van het ondergrondse oppervlak van de maan afkomstig waren. Zouden er maanmannetjes bestaan die daar verantwoordelijk voor zijn? Volgens oude verhalen van de Eskimo's, die Henry Rink in 1875 optekende, is dat inderdaad het geval. De Eskimo's kennen zelfs een vertelling over een man die opgetild werd, zoals een dode, en naar de maan reisde. Daar kwam hij aan in een vreemde woonplaats van een maanman van waaruit hij via een gat in de grond de aarde kon zien. Het doet denken aan een ufo-ontvoering en interessant in dat verband is dan ook het relaas over een Eskimo-vrouw die een zoon kreeg die door de maanman werd weggenomen. De maan is niet alleen een bol vol kraters, maar vertoont zichtbare tekens van een beschaving die er een stempel op drukt of drukte. Voor wie wil weten wat voor structuren zich op de maan bevinden, is de documentaire *Aliens on the moon* (2014) een aanrader, uitgezonden door Syfy. Iets lijkt op de maan pijpleidingen, bruggen en een vreemd, op een nucleaire krachtcentrale lijkend, bouwwerk te hebben geplaatst. En dan is er ook nog een object te zien dat veel wegheeft van de satelliethotels zoals SETI gebruikt, een pilaar of toren, een koepel, een steen die de vorm heeft van een menselijke schedel en bakens of waarschuwingsobjecten. Het zijn grote constructies zonder een duidelijke geologische, aanwijsbare oorsprong. Ongetwijfeld heeft NASA veel originele beelden opzettelijk vervaagd. Zo blurde

men in het Keplergebied opzettelijk een schotelvormig object en een bouwwerk. Veel bouwwerken hebben iets weg van energie-opwekkers, zoals een voorwerp met drie wielen dat op een weergave te zien is. Verschillende vormen hebben een schotelvorm. De documentaire toont een soort ruimtecapsule, die mogelijk neergestort is of als hangar dient en een sigaarvormig object. Op de achterzijde van de maan is een piramide-achtige vorm te zien, die iets weg heeft van een ziggurat. Hebben aliens en menselijke voorvaders elkaar in het verleden ontmoet? Houdt een alien ras ons vanaf de maan in de gaten? Edgar Mitchell (1930-2016), piloot van de maanlander van Apollo-14 in januari 1971, verklaart in de documentaire dat hij de gedachte had dat de constructies op de maan van buitenaardse makelij zijn. Buzz Aldrin geeft aan dat ze tijdens hun vlucht van korte afstand gevolgd werden door een licht. In de documentaire ook de onthulling dat Armstrong vlak voor de maanlanding overschakelde naar het medische kanaal en tegen de medisch hoofdofficier zei: "Ze zijn hier, ze staan geparkeerd langs de rand van de krater en kijken naar ons." Zijn ze er dus echt geweest, maar hebben ze ons niet alles laten zien?

Het geheim van Armstrong

Robin Brett, een wetenschapper verbonden aan NASA, zei: "Het is veel makkelijker om het niet-bestaan van de maan te verklaren, dan de existentie ervan." En dat klopt, want zelfs alle vermeende feiten over de maan, doen meer aan als veronderstellingen in plaats van als harde, onweerlegbare waarheden. Apart vind ik dat de astronauten die op de maan geweest zijn, melding maken van een naar buskruit ruikende geur, die aan hun ruimtepakken bleef kleven. En de ULO's

of ongeïdentificeerde maanobjecten zijn ook raadselachtig en verklaren mogelijk waarom er op de aarde regelmatig UFO's worden gezien. Wat ik met name bizar vind, is dat er slechts één foto van Neil Armstrong (1930-2012) op de maan in vol ornaat is gemaakt. Bovendien gaf hij nooit uitgebreide interviews. Dat is toch raar voor een man die als eerste een voet op de maan zette? Dat had toch een publiek figuur moeten zijn met meer populariteit dan een popster? Had hij een geheim? In de documentaire *The moon landing hoax* (2015) van de BBC worden nog meer merkwaardigheden aangestipt. Zo werd de astronauten na de maanlanding de vraag gesteld of ze geen sterren hadden gezien. Er werd ontkennend gereageerd, maar vele jaren later kwam men daarop terug. Toch staan die sterren niet op foto's, terwijl die daar wel op hadden moeten staan. De BBC kreeg kleurenbeelden in handen die gemaakt waren op 18, 19 en 20 juli 1969, opnames die duidelijk niet voor de omroep bestemd waren. Uit die beelden blijkt volgens afstandsrekeningen van de locatie op de 19e, dat het onmogelijk moet zijn geweest om in zo'n korte tijd op de maan te kunnen landen...

Toen ik de oude beelden van de eerste maanlanding voor de zoveelste keer bekeek, viel me op dat het lijkt of de mannen op een met stenen versierde trampoline lopen. Ook keek ik naar de persconferentie die later plaatsvond, waarop de astronauten niet ogen als trotse kerels die een deel van het universum hadden doorkruist. Op beeld oogt de maanlander schoon en blinkend, waardoor het lijkt alsof ze het object eerst met een poetsdoek reinigden alvorens ze er opnames van maakten. Toen ik een replica van de *Eagle* bekeek, besefte ik dat ik daar niet eens mee naar Amsterdam zou durven te vliegen. Voor wat betreft info over de maan kunnen we niet uit eigen ervaringen putten. We zijn afhankelijk van dat wat bronnen ons voorspiegelen. Wat geloof jij?

Momenteel rijdt er op de achterkant van de maan een Chinees wagentje rond om de aloude vraag te beantwoorden hoe het landschap er daar uitziet. Maar een Japans medium had dat ons in de jaren dertig van de vorige eeuw al verklapt. Hoe dat kan, lees je op:

www.paravisiemagazine.nl

Zie hieronder:

The dark side...

I'll see you on the dark side of the moon, klinkt het op het album van *Pink Floyd*. Tijdens de omwenteling rond de aarde, blijft de maan steeds dezelfde kant tonen, de achterkant van de maan wordt *de duistere zijde* genoemd, hoewel die ook licht vangt. Opheldering over hoe de duistere zijde van de maan eruitziet zal volgen dankzij maansonde Chang'e-4, vernoemd naar een Chinese maangodin, die het oppervlak momenteel aan het verkennen is.

Op 24 juni 1931 vond er echter al een interessant Japans onderzoek plaats onder leiding van Tomokichi Fukurai, een professor van de Universiteit van Tokio die zich bezighield met parapsychologische experimenten. Hij plaatste twee fotografische platen in een kist en liet het medium Koichi Mita, die zich op een afstand van veertig kilometer bevond, er middels gedachtekracht een beeld van de achterkant van de maan op projecteren. Er bleken maanlandschappen op te staan.

In 1933 werd dit experiment met vierduizend toeschouwers herhaald, deze keer met twaalf platen, waarbij het medium verzocht werd op plaat zes nogmaals het maanbeeld te projecteren, met wederom een nadien ontwikkelde foto van het maanlandschap tot gevolg. Was het echt? *Gedachtengrafie* heeft altijd iets schimmigs, het is niet makkelijk uit te sluiten dat er geen sprake is van een truc. Echter, 52 jaar later bekeek professor Motinori Goto een orthografische projectie van de maan, vervaardigd op basis van foto's die gemaakt waren tijdens de Apollovluchten. Hierop bleken de opvallende elementen van Mita's gedachtenfoto's duidelijk herkenbaar. Er waren 31 overeenkomsten! Hoe dat kan, in een tijd waarop de mens nog nooit naar de maan was gegaan, blijft een mysterie.

© Monique Hendriks moniquehendriks.nl

